

Arrest

nr. 292 470 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, dit in functie van zijn Belgische vader.

Op 10 juli 2018 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en bij het arrest nr. 213 280 van 30 november 2018 wordt dit beroep verworpen.

Op 13 februari 2019 diende de verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, dit opnieuw in functie van zijn Belgische vader.

Op 11 juli 2019 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister inzake deze tweede aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 231 944 van 30 januari 2020 het beroep verwierp.

Op 11 januari 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk, nu er volgens hem geen buitengewone omstandigheid is die rechtvaardigt dat de aanvraag op het grondgebied wordt ingediend. Volgens de gemachtigde kan verzoeker de aanvraag indienen volgens de gewone procedure in Marokko. Deze beslissing werd niet aangevochten voor de Raad.

Op 26 januari 2023 legde de gemachtigde aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing. Ze is tweetalig in het Frans en het Nederlands opgesteld. Het deel in het Nederlands luidt als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: B., J.
Geboortedatum : [...]1984
geboorteplaats : T. O.
nationaliteit : Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten is met in het bezit van een visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten word de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het gezins- en familieleven : Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven in België en verstrekt een kopie van de identiteitskaart van zijn drie zussen. die allen de Belgische nationaliteit hebben, en een kopie van de verblijfsvergunningen van zijn moeder, met een F-kaart die geldig is tot 11.04.2023, en van zijn broer, met een F+-kaart die geldig is tot 17.11.2031. Uit de analyse van het administratieve dossier blijkt dat zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft, in België woont, evenals zijn zeven halfbroers en halfzussen, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Het feit dat het gehele gezin van de verzoeker legaal in het land verblijft, vormt de facto geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Het verklaart namelijk niet waarom een dergelijke scheiding, die slechts tijdelijk is, moeilijk zou kunnen zijn. Bovendien verbiedt de wet geen kort verblijf in België tijdens

de behandeling van de aanvraag (Raad van State van 22-06-2001 - nr. 96462). Bovendien ontslaat het bestaan van een gezin in België verzoeker niet van de verplichting om zijn aanvraag tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen en kan het hem niet beletten om daartoe naar zijn land terug te keren (Raad van State - Besluit nr 120.020 van 27 mei 2003).

Verzoeker beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wegens zijn privé- en gezinsleven op het grondgebied. Hij verklaart dat hij een gezinsleven leidt en verstrekt een kopie van de identiteitskaarten van zijn drie zusters en een kopie van de verblijfsvergunningen van zijn moeder en broer. Deze elementen kunnen echter geen uitzonderlijke omstandigheid vormen omdat aanvrager niet uitlegt waarom de verplichting voor hem om naar zijn land van herkomst terug te keren voor het verkrijgen van de nodige vergunningen onevenredig zou zijn, terwijl het vervullen van de formaliteiten bij de bevoegde diplomatieke post de vreemdeling niet verplicht om in het land te blijven waar die post is gevestigd, maar alleen impliceert dat hij zich daar tijdelijk moet begeven om de nodige formaliteiten te vervullen. Hieruit volgt dat deze vervulling in beginsel geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de vreemdeling vormt in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en dat, indien er al sprake is van een inmenging, deze noodzakelijkerwijs evenredig is, aangezien de vreemdeling slechts een formaliteit wordt opgelegd die een tijdelijke scheiding van zijn Belgische omgeving vereist, terwijl de beslissing op de grondslag zelf van de aanvraag om toestemming voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt voorbehouden (RVV, Arrest 108 675 van 29 augustus 2013). "Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is immers bij wet voorzien en kan slechts leiden tot een eventuele tijdelijke verwijdering die niet inhoudt dat de banden die de betrokkenen verenigen worden verbroken met het oog op het verkrijgen van de vereiste toestemming" (RVV, arrest nr 201 666 van 26.03.2018). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt daaraan toe dat "het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er herhaaldelijk aan herinnerd dat het EVRM als zodanig een buitenlander niet het recht garandeert het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is te betreden of er te verblijven (EHRM, 9 oktober 2003, Slivenko tegen Letland, punt 115 en EHRM. 24 juni 2014, Jkaj tegen Zwitserland, punt 27)" (RVV Arrest 276.678 du 30.08 2022).

Uit het administratieve dossier of uit de verklaringen van de betrokkene blijkt niet dat hij minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen in de zin van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 heeft.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 8 EVRM schrijft voor:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie..."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Het is algemeen geweten dat artikel 8 van het EVRM het recht op een privé- en gezinsleven waarborgt. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Een inmenging in het privé- en gezinsleven is wettelijk gezien niet verboden. Echter, bij elke inmenging dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient m.a.w. nagegaan te worden of de inmenging in het gezins- en privéleven in verhouding staat tot de beoogde doelstelling.

Toegepast op huidige zaak dient de verwerende partij na te gaan of de inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker evenredig is met de bestreden beslissing waarbij wordt bevolen om verzoeker uit het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt geenszins uit de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets gevoerd zou hebben en dat er rekening gehouden zou zijn met de impact van de bestreden beslissing op het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Zoals onder feiten werd vermeld, verblijven alle verzoekers familieleden in het Rijk. Verzoeker heeft geen familie in zijn herkomstland. De familiale band tussen verzoeker en zijn familieleden is bovendien zeer hecht. Ter illustratie hiervan:

- Verzoeker verblijft al jaren op hetzelfde adres van zijn broer (stuk 2-uitreksel uit het rijksregister);
- Verzoekers wordt financieel gesteund door zijn familie, bijvoorbeeld de ziekenhuisfacturen van verzoeker werden door zijn zussen betaald (stuk 3 betaalbewijzen ziekenhuisfacturen)
- Foto's met familie (stuk 4) ...

Verder dient benadrukt te worden dat verzoeker naast het gezinsleven, hetwelk reeds in het Rijk bestaat, een privéleven heeft opgebouwd.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het staat evenwel vast dat dit begrip onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dient te worden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruim begrip is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is dus een feitenkwestie.

Het EHRM oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit tot het privéleven behoren, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Samengevat bestaat het privéleven uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verder heeft het EHRM verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het staat vast dat verzoeker sinds begin 2018 in België verblijft. Sinds zijn aankomst in het Rijk diende hij een aanvraag tot gezinshereniging in in zijn functie van een meerderjarige zoon van een Belg. Deze aanvraag werd geweigerd en verzoeker diende vervolgens een nieuwe aanvraag in in dezelfde hoedanigheid. Deze werd eveneens geweigerd. Telkens werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest immatriculatie (AI), hetgeen een voorlopig verblijfsrecht impliceert. Gedurende die periode slaagde

verzoeker erin om werk te vinden als schoonmaker (stuk 5-arbeidsovereenkomst). Hij ontving maandelijks loon en droeg bij aan de Belgische fiscale en sociale stelsels (stuk 6-aanslagiljet). Bovendien volgde verzoeker een inburgeringscursus (stuk 7-inburgeringsattest) en taallessen. Daarnaast onderhoudt verzoeker dagelijkse contacten met zijn familieleden dewelke in het Rijk verblijven (zie stuk 4).

Uit het voorgaande blijkt dat het buiten kijf staat dat verzoeker zeer nauwe banden heeft opgebouwd in België, waar nota bene ook zijn vader, moeder, broer, zussen, halfbroers en halfzussen op legale wijze verblijven, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

Uit de bestreden beslissing blijkt onomstotelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het door de verzoeker ontwikkelde privéleven in België.

Concluderend kan met zekerheid vastgesteld worden dat verwerende partij geen zorgvuldige afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privé-en gezinsleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het uitvoeren van een migratiebeleid. Verwerende partij mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van verzoeker, maar moet ook rekening houden met zijn privéleven, hetgeen in casu niet het geval is geweest.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hierdoor eveneens geschonden."

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en bij het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat uit de motieven van de beslissing niet blijkt dat er rekening is gehouden met de impact van de beslissing op zijn privé- en gezinsleven. Immers alle familieleden van verzoeker (vader, moeder, broer, zussen, halfbroers en halfzussen) verblijven legaal in het Rijk en de band met deze familieleden is zeer hecht. Hij illustreert dit door aan te tonen dat hij al jaren op hetzelfde adres woont als zijn broer, hij financieel gesteund wordt door zijn familie (ziekenhuisfacturen werden door de zussen betaald) en met foto's met de familie.

Vervolgens gaat verzoeker theoretisch in op het aspect van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat hij reeds sedert 2018 in België verblijft, dat hij een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische vader maar dat die aanvraag werd geweigerd. Ook een nieuwe aanvraag werd geweigerd. Telkens werd verzoeker wel in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, in die periode werkte verzoeker als schoonmaker, ontving hij maandelijks loon en betaalde hij belastingen, verzoeker voegt dienaangaande een arbeidsovereenkomst en aanslagbiljet. Verzoeker heeft ook een inburgeringscursus gevolgd en herhaalt dat hij dagelijks contact onderhoudt met zijn familie in het Rijk. Volgens verzoeker blijkt manifest dat de gemachtigde met zijn privéleven geen rekening heeft gehouden, er blijkt geen zorgvuldige afweging tussen verzoeker zijn privéleven en gezinsleven enerzijds en het algemeen belang van de Belgische staat bij het uitvoeren van een migratiebeleid anderzijds. Bijgevolg concludeert verzoeker tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het gezins- en familieleven blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt ingegaan op het gezins- en familieleven van verzoeker. De gemachtigde heeft ermee rekening gehouden dat verzoeker vele familieleden heeft in België met legaal verblijf, zoals zijn ouders, zussen met de Belgische nationaliteit, broer en zeven halfbroers en halfzussen. Hij is overgegaan tot een evenredigheidstoets en stelt dat het feit dat het gehele gezin van verzoeker in België legaal verblijft de facto geen buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar Marokko verhindert of bemoeilijkt. De gemachtigde stelt dat er geen verklaring is waarom een dergelijke tijdelijke scheiding moeilijk is. De gemachtigde verwacht dat verzoeker uitlegt

waarom de verplichting voor hem om terug te keren naar Marokko voor het verkrijgen van de nodige vergunningen onevenredig zou zijn. Het bestaan van een gezin in België belet verzoeker volgens de gemachtigde niet om voor die reden naar Marokko terug te keren. Hij acht aldus een tijdelijke verwijdering evenredig met het gezins- en familieleven van verzoeker.

De Raad volgt het betoog van verzoeker bijgevolg niet dat de gemachtigde niet zou overgegaan zijn tot een evenredigheidsonderzoek of fair balance-toets (nu het in casu gaat om een situatie van eerste toelating), of niet zou nagegaan hebben wat de impact is van de beslissing op zijn gezinsleven. Er blijkt inderdaad niet dat verzoeker in het verzoekschrift toelicht waarom het feit dat heel veel van zijn familie- en/of gezinsleden legaal verblijven in België het voor hem, als 39 – jarige man, bijzonder moeilijk maakt om de gewone procedure te volgen en zijn aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit Marokko in te dienen.

Verzoeker voegt thans bij het verzoekschrift stukken om zijn hechte band met zijn familie in België aan te tonen. Hij doelt daarbij mogelijk op een afhankelijkheidsband ten aanzien van zijn broer en zussen. Vooreerst stipt de Raad aan dat hij in het kader van de huidige annulatieprocedure geen rekening mag houden met deze stukken, waarvan niet blijkt dat ze voorlagen bij de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de beslissing (beoordeling ex tunc).

Verder en ten overvloede kan uit verschillende ziekenhuisfacturen niet blijken welke persoon de factuur heeft betaald. Enkel bij een van de facturen blijkt dat deze - ten bate van verzoeker- op naam van B.A. staat, zijnde een mannennaam die overeenkomt met de naam van de vader van verzoeker zoals vermeld in een bijlage 20. Er kan op het eerste zicht dan ook uit de facturen niet afgeleid worden dat de ziekenhuisfacturen door zijn zussen werden betaald, zoals verzoeker aanvoert.

Een schending van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het privéleven benadrukt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing eveneens is ingegaan op het privéleven van verzoeker. Hij motiveert onder meer dat het vervullen van de formaliteiten bij de bevoegde diplomatieke post verzoeker niet verplicht in het herkomstland te verblijven, maar enkel impliceert dat hij zich daar tijdelijk moet begeven om die formaliteiten te vervullen. Dit vormt volgens de gemachtigde geen inmenging in zijn privéleven en mocht dit toch als een inmenging moeten beschouwd worden, dan acht hij die inmenging niet onevenredig. De inmenging is bij wet voorzien en de tijdelijke verwijdering houdt niet in dat de banden die verzoeker heeft zouden worden verbroken, aldus de gemachtigde. Verzoeker gaat niet in op deze concrete motieven in zijn verzoekschrift.

Verzoeker wijst concreet op het feit dat hij sinds 2018 in België verblijft, dat hij heeft gewerkt als schoonmaker, belasting heeft betaald, inburgeringscursus heeft gevolgd en taallessen. De Raad stelt evenwel vast dat de huidige bestreden beslissing samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Beide beslissingen werden genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché. Er blijkt duidelijk, ook uit de motieven van de huidige bestreden beslissing, dat de gemachtigde van oordeel was dat aangezien er geen buitengewone omstandigheid kon aangenomen worden die verhindert dat verzoeker zijn aanvraag volgens de gewone procedure in het herkomstland indient, dit inhoudt dat aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Uit het administratief dossier blijkt dat beide beslissingen aan verzoeker werden ter kennis gebracht op 8 februari 2023, zodat verzoeker ook kennis had van de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing op het ogenblik dat hij kennis kreeg van huidig bevel.

In de onontvankelijkheidsbeslissing gaat de gemachtigde in detail in op onder meer het verblijf sedert november 2017, de taallessen en de inburgeringscursus die verzoeker heeft gevolgd, het feit dat verzoeker in België het centrum van zijn belangen heeft en op het arbeidscontract. Hij komt evenwel tot de conclusie dat die elementen geen tijdelijke terugkeer naar Marokko verhinderen om via de gewone procedure de aanvraag in te dienen en dat de banden hierdoor niet zullen verbroken worden. De Raad kan aldus niet volgen dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met verzoeker zijn privéleven, aangezien er uitdrukkelijk wordt over gemotiveerd, zowel in het bestreden bevel als in de daarmee samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum en dit niet op onzorgvuldige wijze.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van verzoeker zijn privéleven als onderdeel van artikel 8 van het EVRM blijkt ook niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. MAES